

عنوان مقاله:

ترکیه و بازدارندگی (موازنه سازی) شبکه ای علیه جمهوری اسلامی ایران

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات سیاسی بین النهرین، دوره 2، شماره 2 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 36

نویسندگان:

مجید عباسی - دانشیار گروه روابط بین الملل دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران.

مسعود آخشی - دانشجوی دکتری مطالعات خاورمیانه و شمال آفریقا، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

ترکیه را می توان یکی از بازیگران مهم منطقه ای به شمار آورد که از سال ۲۰۱۵ «رویکرد تهاجمی» را در سیاست خارجی خود اتخاذ کرده است؛ آنکارا که روزی سیاست «تنش صفر» داوود اوغلو را در پیش گرفته بود، از سال ۲۰۱۰ با عبور از اصل سیاست مزبور، وارد سطوح متعددی از تنش های سیاسی، امنیتی، نظامی در مناطق خاورمیانه و شمال آفریقا و قفقاز شد. در واقع پس از قیام های مردمی و شکل گیری سه جبهه اسلام سیاسی (شیعی) به مرکزیت ایران، اسلام سلفی عربستان و اسلام اخوانی ترکیه رقابت ها برای معرفی خود به عنوان مرجع اسلام میان سه بازیگر تشدید شد. در این پژوهش سعی شده با استفاده از حقایق موجود منطقه و بر اساس روش تحلیلی-توصیفی و با استفاده از منابع کتابخانه ای و اینترنتی به این سوال اصلی پاسخ داده شود که ترکیه چگونه از راهبرد بازدارندگی شبکه ای علیه ایران استفاده کرده است؟ در همین راستا فرضیه پژوهش بر این نکته تاکید دارد که رفتار ترکیه پس از تحولات قیام های عربی سال ۲۰۱۰ در راستای ایجاد موازنه قوا از طریق پیوندهای ارتباطی با بازیگران ملی و فراملی در ابعاد سیاسی، اقتصادی، فرهنگی، ایدئولوژیکی و امنیتی پیش رفته و از سال ۲۰۱۵ سیاست منطقه ای ترکیه، پیرو مداخله روسیه و ایران در سوریه و توافق هسته ای ایران با آمریکا و به تبع آن چرخش موازنه قوا به نفع تهران، به شکل تهاجمی در قالب بازدارندگی شبکه ای علیه جمهوری اسلامی ایران چرخش داشته است.

کلمات کلیدی:

ترکیه، موازنه شبکه ای، گروه های ضدسیستمی تهاجمی، جمهوری اسلامی ایران، زیرمناطق بحران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1797040>

